

RECENSION

Originaltitel I rymden finns inga känslor
Regi Andreas Öhman
Producent Bonnie Skoog Feeney, Jonathan Sjöberg
Manus Andreas Öhman, Jonathan Sjöberg
Foto Niklas Johansson
Musik Josef Tuulse
Roller Bill Skarsgård, Martin Wallström, Cecilia Forss, Sofie Hamilton, Kristoffer Berglund, Jimmi Edlund, Susanne Thorson m fl.
Sverige 2010
Längd i tid 1 tim 26 min
Censur från 7 år
Distributör AB Svensk Filmindustri

Bill Skarsgård i I rymden finns inga känslor

I Rymden finns inga känslor

Artonårige Simon som har Aspergers syndrom försöker skapa ordning i det kaos som livet utgör genom att ställa upp ekvationer, inrätta rutiner och inmundiga endast rund mat. Han klarar varken av känslor eller beröring och när tillvaron snurrar stänger han in sig i sin "rymdkapsel" (en gigantisk fältkökskastrull!?).

Simon frestar självfallet på sin omgivning och när han flyttar ihop med sin bror Sam, den ende som kan koppla in sig på Simons frekvens, och dennes flickvän kollapsar även den ekvationen. Simon åtar sig således uppdraget att hitta den perfekta flickvännen till sin bror.

I rymden finns inga känslor för tankarna till genren "socialt handikappade killar med naiv uppsyn i stiliserade coola miljöer". Lite som isländska *Nói Albinói* eller amerikanska *Napoleon Dynamite*. Det mycket habila, drivna och klatschiga, reklamfilmsestetiska berättandet, med personerna längst ner i bild, med mycket luft ovanför, och inzoomningar på ansikten som stirrar upp från sin huvudkudde (så där lite filosoferande), börjar bara bli lite uttjatad. Och är inte snart den sista droppen pressad ur retrobonanzan med murriga 70-talstapeter, trånga täckjackor och tossiga frisyrier?

Om man bortser från huruvida det är okej att skoja om bokstavs-barn och de tidigare nämnda estetiska invändningarna, kan jag inte heller påstå att det är en helgjuten långfilmsdebut. Att det är en novelfilm uttänjd till långfilmsformat känns alltför tydligt. Och trots rappt bildflöde, kulörta miljöer och grafik som poppar runt i bild, känns den till och med retligt seg.

Varje ny scen tar sats med hjälp av glad popmusik och vågar sällan dröja sig kvar när det anas en fördjupning. Även en komedi mår bra av nyanser och till slut känns hela upplägget lika enerverande och entonigt som Simons trummande. Jag vill ändå ge Cecilia Forss,

som den potentiella flickvännen, cred för att hon tillför en aning oansträngd charm och vitalitet åt anrättningen.

Jag må vara cynisk, eller så är det jag som lider jag av någon diagnos eftersom jag känner mig lätt alienerad från humorn i den här filmen. För när alla ropar 'vilken hjärtevärmare', vill jag nästan skrika!

Louise Lagerström